

VESNIČKA

BŘEZEN 2019

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Láskyplný domov pro každé dítě

*ROK 2018
V ČÍSLECH*

*VALERIE A ROK ZÁZRAKŮ
POHLED DO HISTORIE: VOLÁ KONTO 777*

ÚVODNÍ SLOVO

MILÍ PŘÁTELE,

Srdečně Vás zdravím poprvé v tomto roce, který je pro nás rokem výjimečným, jubilejním. V červnu 1969 založilo několik odborníků

a nadšenců v čele s profesory Zdeňkem Matějčkem, Jiřím Dunovským a Josefem Langmeierem Sdružení přátel SOS dětské vesničky. Naše organizace tedy oslaví letos 50. výročí svého působení v České republice, celosvětově existují SOS dětské vesničky ještě o dvacet let déle.

První česká vesnička v Doubové u Karlových Varů vyrostla v rekordně krátkém čase, a to také díky ohromné podpoře ze strany veřejnosti. Na kontě 777 se za

rok od jeho založení vybralo neuvěřitelných 28 milionů korun. Na stránkách tohoto čísla najdete nejen příběh kontu SOS dětských vesniček, ale také rozhovor s dárcem, který tehdy před 50 lety jako patnáctiletý student na stavbu vesničky v Doubové přispěl, a podporuje nás dodnes. Jsme mu opravdu moc vděční!

Půl století existence je samozřejmě důvodem k oslavě, vedle toho ale nepřestáváme pracovat ani na zkvalitňování a rozšiřování našich služeb. V uplynulém roce jsme také díky Vaší podpoře pomohli 1161 dětem a jejich rodinám. Nově jsme začali podporovat pěstounské rodiny v Praze: zaměřujeme se zejména na rodiny pečující o děti, jež si prošly týráním, zneužíváním nebo výrazným zanedbáváním. Pracovali jsme také na novém dlouhodobém vzdělávacím projektu pro terénní sociální pra-

covníky, terapeuty a psychology, kteří pracují s dětmi s výraznými vývojovými traumaty.

Uplynulý rok pro nás nebyl úplně snadný, zejména kvůli tomu, že jsme byli nuceni ukončit spolupráci s generálním partnerem a přišli tím o značné finanční prostředky, které potřebujeme k zabezpečení kvalitní a dlouhodobé pomoci ohroženým dětem. Přesto jsme se se všemi výzvami vypořádali se ctí a dnes už můžeme říci, že žádný z našich klientů tento výpadek nepocítil. Veliký dík za to patří i Vám, našim dárcům, bez Vás bychom to nedokázali.

Přeji Vám krásné jaro

Jindra Šalátová
Výkonná ředitelka SOS dětských vesniček

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5, IČ: 00407933. Vychází čtvrtletně. Ev.č. E13531.

Redakce: Radana Košťálíková, Michaela Poláková, Milan Palán. Grafická úprava: Martin Málek.

Uzávěrka: 8. 2. 2019. Náklad: 8 200 ks. Vyrobitel: H.R.G. spol. s r.o. Výrobní cena: 3,72 Kč. Vychází: 12. 3. 2019.

Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.

KARLOVARSKÁ VESNIČKA PRASKALA VE ŠVECH

Víte, kolik lidí se vejde do tělocvičny v karlovarské SOS dětské vesničce? Víc, než bychom mysleli! Přesvědčili jsme se o tom na konci minulého roku, kdy tu probíhala mikulášská besídka spojená s tradičním zdobením vánoč-

ních perníčků s Dr. Oetkerem. Z fotografie je vidět, že děti ani dospělí se nenudíli, na rozdíl od čertů, kteří zase museli odejít s prázdnou. Jak jinak, místní děti jsou prostě sluníčka!

KLASIKA UŽ POTŘETÍ POMOHLA DĚTEM

Dveře Českého muzea hudby se na začátku února otevřely projektu, který spojuje klasickou hudbu s chutí pomáhat. Na benefičním koncertu z cyklu Klasická Praha tu vystoupili akademici a hudebníci sdružení ve Spolku Johnyho Newmana s cílem podpořit činnost SOS dětských vesniček. Kdo přišel, mohl se na vlastní oči a uši přesvědčit, že hudba dokáže nejen povznést, ale také pomoci potřebným. V tomto případě celkovou částkou 5 000 Kč, za kterou organizátorům i přichozím moc děkujeme.

ŠKOLENÍ PŘIPRAVÍ SPECIALIZOVANÉ PĚSTOUNY

Naše nové metodické a školicí centrum v pražských Lahovicích přivítalo v únoru první návštěvníky. Na úvodní třídní školení sociálních pracovníků, které pomáhají pěstounům pečujícím o děti s poruchou citové vazby, navázal vzdělávací modul přímo určený pro specializované pěstouny.

VÁNOČNÍ SBÍRKA PODPŮRÍ TERÉNNÍ SLUŽBY

Už po jedenadvacáté se první adventní neděle na Pražském hradě rozsvítil vánoční strom, aby tak odstartoval charitativní sbírku ve prospěch SOS dětských vesniček. V jejím průběhu se vybralo celkem 180 127 korun, které podpoří činnost pražské terénní sociální služby SOS Kompas, pomáhající rodinám ohro-

ženým odebráním dětí. „Moc děkujeme všem návštěvníkům Pražského hradu, kteří přispěli do kasičky pod vánočním stromem. Velký dík patří také Hradní stráži, která nám se sbírkou už mnoho let pomáhá a bez níž by se nemohla uskutečnit,“ řekla ředitelka SOS dětských vesniček Jindra Šalátová.

ZŮSTANEŠ SE MNOU UŽ NAPOŘÁD?

TÉMA PĚSTOUNSKÉ PĚČE ZAČÍNÁ ZAJÍMAT STÁLE VÍCE LIDÍ A PŘÍBĚHY DĚTÍ, KTERÉ PODPORUJEME, SE TAK ČASTĚJI NEŽ DŘÍV OBJEVUJÍ TAKÉ V MÉDIÍCH. S TÍM, JAKÉ TO JE STARAT SE O DÍTĚ S VĚDOMÍM, ŽE JDE O PĚČI DOČASNOU, A CO TAKOVÉ DÍTĚ V NÁHRADNÍ PĚČI VLASTNĚ PROŽÍVÁ, SE NAPOSLEDY SEZNÁMILI TŘEBA ČTENÁŘI ČASOPISU PŘEKVAPENÍ. PŘEPIS ROZHOVORU, KTERÝ VEDLA REDAKTORKA ŠÁRKA JANSOVÁ S PĚSTOUNKOU PETROU DVOŘÁKOVOU Z NAŠÍ KARLOVARSKÉ VESNIČKY, VÁM SE SVOLENÍM REDAKCE PŘINAŠÍME I V NAŠEM ČASOPISE.

Studovala jsem sociálně právní školu a několik let jsem pracovala s dětmi, v devětadvaceti letech jsem se ale rozhodla, že to je málo, že se chci věnovat dětem naplno a stát se pěstovankou. Absolvovala jsem různé

psychologické testy a kurz pro budoucí pěstouny, celý proces trval rok a půl. Vzápětí po jeho absolvování mi zavolali z krajského úřadu, že pro mě mají tříletého chlapečka.

Tomáška odebrali v osmnácti měsících rodičům proti jejich vůli, a ti za podpory neziskové organizace usilovali o jeho navrácení. Z pohledu úřadů to ale zatím nebylo možné. Ačkoliv nejsem profesionální krátkodobá pěstovanka, dostala jsem Tomáška svěřeného do péče s vědomím, že se mnou bude jen dočasně, a že mým úkolem bude navázat s rodiči kontakt.

ČERVENÝ DOMEČEK

Seznamování s Tomáškem bylo složité. V důsledku odebrání z rodiny a pobytu v kojeneckém ústavu nedůvěřoval cizím

lidem, novým situacím i jakýmkoli změnám. První návštěvu jsme strávili laskavým přemlouváním ke kontaktu, ale chlapec stál se slzami v očích a nereagoval. Docházela jsem za ním tři měsíce dvakrát týdně a velmi pomalu jsme se sblížovali.

Nakonec ale díky paní psycholožce, která Tomáška na změnu citlivě připravovala, proběhl den D neuvěřitelně dobře. Tomášek se ke mně těšil, doma si hned vše prohlédl a komentoval to se slovy: „Aha, tak tady budu spát, tady mám kartáček na zuby, tady se budu koupat, tady papat, fajn.“ I první noc byla klidná. Jen jednou se vzbudil, ujistil se, že jsem tam s ním, a hned zase spokojeně usnul.

Možná tomu napomohl i fakt, že se stěhoval do červeného domečku, miluje

totiž červenou barvu. Byt v SOS vesničce jsem sehnala úplnou náhodou, a měli jsme s Tomáškem velké štěstí, že jsme dostali opravdu krásný, se zahrádkou, v blízkosti lesa.

DĚLÁM TO SPRÁVNĚ?

Brzy po přijetí jsme spolu oslavili první Vánoce a Tomášek začal rozkvétat. Sám od sebe se zbavil návyku na noční plenku, čím dál víc se přestával bát lidí i zvířat. Jeho trucovitě až agresivní chování ustupovalo, stával se z něj usměvavý, pohodový kluk.

I tak byl pro mě první rok ve znamení pochyb a nejistoty. „Dělám to správně?“ ptala jsem se sebe sama. Chtěla jsem být za každou cenu chápavou, klidnou, milující tetou, ale někdy se mi to nedařilo. Vždy, když jsem ze svého

pohledu selhala a Tomáškovu kvůli něčemu vyhubovala, vyčítala jsem si, že je to traumatizované dítě a zvyšovat na něj hlas mu nijak nepomůže.

Hodně mi pomohla paní psycholožka, která mi vysvětlila, že láskyplný vztah unese i nějaké to zaskřípání. A my jsme s Tomáškem partáci, kteří se mají moc rádi a chtějí pro sebe to nejlepší. Tomášek mi pomáhá s běžnými pracemi, sám od sebe přijde a začne třeba skládat prádlo. „Abyš to nemusela dělat sama,“ dojal mě kolikrát.

Nečekané bylo, když se mě po půl roce zeptal: „Zůstaneš už se mnou napořád?“ Tahle otázka mě úplně odzbrojila, nevěděla jsem, jak odpovědět, a tak jsem nakonec řekla: „Budu tady vždycky, když mě budeš potřebovat...“

TŘETÍ SPOLEČNÉ VÁNOCE

Tomáškovu rodiče za ním docházejí pravidelně jednou za týden, a i když se postupem času ukázalo, že problémy v rodině jsou hluboké a o návratu zatím nemůže být řeč, jejich zájem o chlapce trvá a je jasné, že Tomáš má svoji maminku a tatínka. Pro mě zbývá role tety, Tomík mi říká Pěťo.

A tak si my dva spolu krásně žijeme, letos už jsou to naše třetí společné Vánoce. Stále nevím, jak dlouho u mě ještě Tomášek zůstane, ale když se ohlédnu za uplynulými dvěma roky, každá minuta, kterou nemusel strávit v dětském domově, je naším společným úspěchem. Láska znamená druhého nevlastnit, a třeba se ho i jednou vzdát, aby mohl být se svojí rodinou, pokud to bude v jeho zájmu.

SOS VESNIČKY JSOU MOJE SRDEČNÍ ZÁLEŽITOST

NA NOVÝ ROK PŘISTÁLO V NAŠÍ POŠTĚ JEDNO KRÁSNÉ NOVOROČNÍ PŘÁNÍ. PAN MICHAL ANDRLE NÁM V NĚM PŘÁL HODNĚ ŠTĚSTÍ A ZMÍNIL SE, ŽE POPRVÉ NA SOS DĚTSKÉ VESNIČKY PŘÍSPĚL UŽ V ROCE 1968! PŘIJDE NÁM NEUVĚŘITELNÉ, ŽE S NÁMI NĚKTERÍ DÁRCI SDÍLÍ CELOU NAŠÍ PADESÁTILETOU HISTORIÍ, A MÁME Z TOHO OBROVSKOU RADOST. PROTO JSME VELMI RÁDI VYUŽILI PŘÍLEŽITOST SI S PANEM ANDRLEM, RODÁKEM Z PRAŽSKÉHO BŘEVNOVA, VÍCE POPOVÍDAT.

Vzpomenete si, kdy jste o SOS dětských vesničkách slyšel poprvé?
Psal se rok 1968, období „pražského jara“, mně bylo necelých patnáct let a na jaře jsem vstoupil do znovuobnoveného Junáka. Táta nás se sestrou podle skautských zásad vychovával od malička. To možná přispělo k tomu, že jsem se začal zajímat o dění v naší společnosti a dozvěděl jsem se, že se zvažuje možnost vybudovat u nás SOS vesničku a vybírají se peníze na její výstavbu.

Co přiměje patnáctiletého kluka darovat peníze na charitu?

Na přesný důvod, proč jsem tehdy o Vánocích 1968 na Staroměstském náměstí do schránky skautů, kteří vybírali na založení a výstavbu první SOS vesničky u nás, hodil padesátikorunu (to bylo moje měsíční kapesné), si nepamatuji. Možná to bylo tím, že táta, s nímž jsem tam byl, přispěl, a já před ním nechtěl být zahanben, snad jsem se chtěl i trochu vytáhnout. Zkrátka mi připadlo přirozené přispět.

Co na to otec říkal?

Můj táta se podivil, kolik jsem do té kasičky hodil, a hned mi zvýšil kapesné, protože ho prý neutratím za blbosti. Přispěl jsem potom na vesničky ještě v následujícím roce několikrát, když se naskytla příležitost.

Sledoval jste dění kolem vesniček i v dalších letech?

Situace se na přelomu šedesátých let změnila natolik, že se dobročinnost stala spíše nežádoucí. Ale o SOS vesničku v Doubi jsem se nepřestal zajímat, dokonce jsme se tam po jejím dokončení s rodiči a sestrou

Foto: archív p. Andrieho

jeli podívat, abychom viděli, na co jsme všichni přispívali. Věděl jsem, že se postavila i další vesnička ve Chvalčově. Potom ale dění kolem vesniček na mnoho let utichlo.

Kdy jste se k podpoře SOS dětských vesniček vrátil?

Po roce 1989 jsem postupně začal přispívat na různé dobročinné účely. Okolnosti tomu chtěly, že nemám vlastní děti, díky mojí starší sestře mám ale i tak úžasnou, velkou rodinu. Začal jsem se postupně soustředit hlavně na organizace pomáhající dětem a před několika lety jsem se rozhodl, že si z nich vyberu jen jednu organizaci, kterou svými dary budu pravidelně podporovat.

Proč jste se rozhodl právě pro naši organizaci?

Pro mne vždy zůstanou na prvním místě SOS dětské vesničky, je to zkrátka už

více než padesát let, co jsem poprvé přispěl, takže je to trochu srdeční záležitost. Ale také velmi oceňuji, že jste se začali zajímat i o děti potřebující okamžitou pomoc.

Co byste SOS dětským vesničkám popřál k jejich 50. výročí?

Nejraději bych byl, kdyby úplně pominul důvod existence SOS vesniček, ale dobře vím, že je to nespílitelné přání. Proto vám i dětem přeji, ať jsme všichni zdraví, ať vaše organizace má dostatek prostředků na provoz vesniček a podporu dětí v nouzi, a ať děti nacházejí i nadále podporu u vaší organizace v těžkých chvílích svého života.

Mnohokrát děkujeme za Vaši mnohaletou podporu!

DÍKY VÁM JSME V ROCE 2018 POMOHLI 1161 DĚTEM

V rámci preventivní pomoci
jsme pomohli

821

dětem v 410 rodinách, kterým
hrozilo jejich odebrání.

Naše volnočasové centrum
navštívilo

96

děť žijících v rizikovém
prostředí.

V našich krizových
centrech našlo

86

děť dočasný domov
a odbornou pomoc.

Podpořili jsme pěstouny,
kteří se starají o

146

děť v SOS dětských vesničkách
i mimo ně.

Pomohli jsme vykročit
do života

12

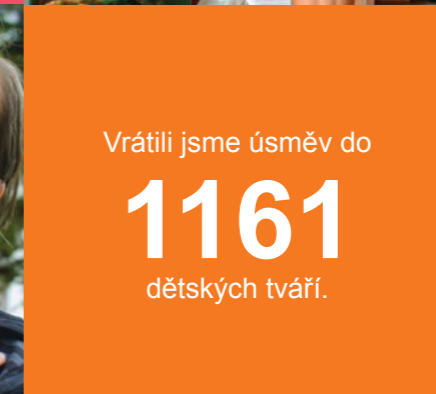
mladým lidem z našeho
domu na půl cesty.

Vrátili jsme úsměv do

1161

dětských tváří.

VALERIE A ROK ZÁZRAKŮ

JEN SI ZKUSTE PŘEDSTAVIT SVĚT, KDE PTÁCI NEUMÍ LÉTAT, VODA NEVÍ, ŽE MÁ TĚČT DOLŮ, NEBO KDE MOTÝLÍ KUKLA NEVÍ, ŽE PŘIŠEL JEJÍ ČAS A MÁ SE Z NÍ STÁT NÁDHERNÝ MOTÝL. JEN MÁLOKDO BY V TAKOVÉM DIVNÉM SVĚTĚ CHTĚL ŽÍT: PROČ TAKY?

A teď si představte, že holčička Valerie jako by z takového světa pocházela. Nebo z něj aspoň přišla, když jsme se s ní setkali v terénní službě poprvé. Maminka péči o ni nezvládala tak moc, že bylo nutné dívčenko umístit alespoň dočasně jinam. Pobyt u babičky nebyl řešením, zanedbávala holčičku úplně stejně jako její dcera. Babička a děda z tatínkovy strany ji občas vidali a rádi by si ji vzali k sobě, ale protože otec nebyl zapsaný v rodném listě, tato možnost nebyla zatím reálná.

Až u přechodných pěstounů začala Valerie zažívat to, co v té lepší verzi světa zažívají všechny děti. Ale všechno se musela učit: nejen se obléknout, obout si botičky, vyčistit si sama zoubky, nalít si do hrnečku čaj... Valča se musela naučit se i hrát si! Poprvé ji samotnou někdo pochoval a Valerie za nějakou dobu začala chovat i svou panenku. Až potom začala vracet objetí své pěstounce a zvolna pookřávala.

Maminka ani babička se bohužel ani s intenzivní podporou nepřízpusobily životním rolím, které péče o malého lidského tvora obnáší, a bylo nutné hledat jiné dlouhodobé řešení. Díky dobré spolupráci našich terénních pracovníků s příslušným sociálním odborem a vytrvalostí Valčinych prarodičů se podařilo

vyřídít otcovství Valčina biologického otce, s kterým se maminka rozešla krátce po jejím narození. Na vlastního tátu si dívka nezvykala snadno, ale pomohli jí babička s dědečkem, a když viděla, že jí táta nechce ublížit, o to víc se k němu přimkla.

Valinka se velikou oklikou vrátila do milující rodiny, kde sice chybí máma, ale jinak je to život dítěte, jak má být. A pro Valerii je plný zázraků: až ve svých pěti letech byla poprvé v zoo, na pouti... a poprvé viděla vánoční stromek a našla pod ním několik dárků se svým jménem. Všechny je ukázala své panence, kterou každý večer pečlivě ukládá pod peřinku a ještě jí k tomu zazpívá nějakou krásnou ukolébavku. To je přece svět, v jakém má cenu žít, no ne?

ZIMA V PROSTĚJOVĚ DĚTI BAVILA VENKU I UVNITŘ

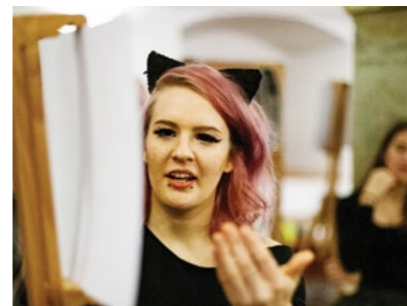
Nejen mosty a lanovky, ale také naše služby procházejí čas od času zátěžovými zkouškami. Za tímto posledním proběhla v kanceláři prostějovského SOS

Kompasu, kterou až do posledního místa zaplnili účastníci zimní výtvarné dílničky. A výsledek? No přece zábava na 100 %.

JEŽÍŠEK PŘIJEL NA MOTORCE

Až vám bude příště někdo tvrdit, že Ježíšek jezdí na saních a zvoní na zvoneček, tak mu nevěřte. I malé děti z naší brněnské SOS dětské vesničky totiž vědí, že jezdí na pořádné mašině a ohlašuje se túrováním. Úplně stejně, jako motorkáři, kteří každoročně na Štědrý den přivezou místním dětem kupu dárků a ještě je povozí na svých silných strojích. Děkujeme mockrát, Ježíšci!

VERNISÁŽ PODPOŘILA BRNĚNSKOU VESNIČKU

Když se spojí dobré umění s dobrým úmyslem, je to vždycky radost. Určitě by vám to potvrdili i návštěvníci vernisáže prací mladé umělkyně Naty Karáskové, která proběhla v polovině února v brněnském KC Sýpka. Na akci, kterou jako svůj maturitní projekt připravil student David Báška, dorazilo přes 50 hostů, kteří nakonec skoupili všechna vystavená díla. Za příjemný večer i výtěžek aukce, který poputuje na provoz mediánské vesničky, patří všem zúčastněným velký dík!

HASBRO NADĚLOVALO V KARLOVÝCH VARECH

Společnost Hasbro dětským přáním rozumí. Její zástupci proto navštívili krátce před Vánoce naše karlovarské krizové centrum SOS Sluníčko, aby

dětem zkrátili čekání na Vánoce. Kromě dárků přivezli také finanční dar, který použijeme na zajištění provozu krizového centra. Děkujeme!

PĚT MINUT PO DVANÁCTĚ

JE POLEDNE A VŠICHNI V SOS SLUNÍČKU VĚDÍ, CO SE BUDE DÍT... JAKO KAŽDÝ DEN PO POLEDNI LUKÁŠEK PLÁČE, KŘÍČÍ, TLUČE OKOLO SEBE A HÁZÍ S SEBOU O ZEM. UZLÍK NEŠTĚSTÍ SÁM NEVÍ, CO SE S NÍM DĚJE, A ANI ZKUŠENÉ TETY SI S NÍM V PRVNÍCH DNECH NEVĚDĚLY RADY. POCHOPIT SITUACI JIM POMOHLY AŽ LUKÁŠKOVY ZOUFALÉ POHLEDY NA HODINY...

Teta bere Lukáška do náruče a klidným hlasem mu říká: „Ty víš, že už bylo poledne a mamka tu ještě není, a to tě trápí, víd?“ Lukášek popotáhne a neznamenně kývne. „Až se vyspíš, budeme mamku vyhlížet z okna a kdyby nešla, zavoláme jí...“ Luky se stulí do tetiny náruče a úlevou a únavou za chvíli usíná.

Čtyřletého Lukáška trochu naučil hodiny nevlastní děda, který si ho občas bral k sobě, když ale umřel, mladá maminka Iveta péči o aktivního, zvidavého klučínu sama nezvládala. Sama prožila náročné dětství v dětském domově. Neuměla pečovat o domácnost, hospodařit s penězi, nedokázala být Lukáškovu dobrou mámou, i když moc chtěla. Chtění ale někdy nestačí, a když přišli o dědečka, ona i Lukášek strádali.

Začínala Lukáška nechávat samotného a ten byl stále ustrašenější, úzkostlivější a zanedbanější. Začalo hrozit, že podobně jako máma, i Lukášek nakonec skončí v dětském domově. Sociální pracovnice našťestí navrhla dočasný pobyt Lukáška v krizovém centru a maminka tak dostala čas na vyřešení

situace. Lásky k Lukáškovu pro ni byla silnou motivací. Iveta začala s pomocí sociálně aktivizační služby řešit svoji finanční a bytovou situaci a během konzultací s pracovníky SOS Sluníčka a s pracovníci OSPOD se postupně učila lépe rozpoznávat a naplňovat Lukáškovy potřeby.

Lukášek byl v SOS Sluníčku sice v teple a v bezpečí, ale odloučení od mámy zvládal velice špatně a každý den jí nedočkavě vyhlížel. Poslední hodiny a minuty před přesunem do azylového domu pro maminky s dětmi už bude Lukášek odpočítávat s tetou radostně. To budou v azylovém domě koukat, jak šikovný klučík tam s mámou přišel!

Volá KONTO 777

POHLED DO HISTORIE: VOLÁ KONTO 777

LETOS OSLAVÍME 50. VÝROČÍ OFICIÁLNÍ EXISTENCE NAŠÍ ORGANIZACE V ČR: 13. ČERVNA 1969 SE KONALA USTAVUJÍCÍ SCHŮZE SDRUŽENÍ PRÁTEL SOS DĚTSKÉ VESNIČKY. NEOFICIÁLNÍ HISTORIE SE ZAČALA PSÁT ALE JEŠTĚ O NĚCO DŘÍVE.

Už od poloviny 60. let hledali dětští psychologové a další odborníci alternativu k dětským domovům, protože měli důkazy, že ústavní výchova způsobuje dětem citovou deprivaci a má trvalé následky. Inspirovali se v Rakousku, kde už od konce 40. let existovaly SOS dětské vesničky, a pozvali do Prahy jejich zakladatele Hermanna Gmeinera.

Zlom ale nastal až v srpnu 1968. Československá televize odvysílala 13. srpna pořad „SOS dětská vesnice“, v němž představila rakouskou vesničku a pediatr Jiří Dunovský apeloval na diváky, aby podpořili vznik podobné vesničky v Československu. Následující den přišli do Státní spořitelny na Václavském

náměstí v Praze manželé Semerádovi s darem 500 Kč a stali se tak v podstatě zakladateli konta 777.

Spontánnost a neoficiálnost je charakteristická pro celé začátky SOS dětských vesniček u nás. Šíření myšlenky ale hodně pomohl tehdejší rozhlas, tisk

i televize. Ta začala vysílat pravidelný pořad Volá konto 777, na kterém se tak během prvních deseti měsíců sešlo 28 milionů korun.

Profesor Dunovský k tomu při ustavující schůzi Sdružení řekl: „Na kontě 777

se scházely padesátikoruny z čtyřstovkových důchodů, tisícové celoživotní úspory i poslední vůle, obrácené pokladničky malých dětí, obnášející i haléřové sumy; jsou tu ohromné dary závodů a podniků i drobné sbírky drobných organizací. (...) Nesmírně si vážíme ohromné podpory morální i lidské“.

SOS dětské vesničky se tak staly první dobročinnou organizací v Československu. Za peníze z celonárodní sbírky se postavily vesničky v Doubí u Karlových Varů a ve Chvalčově u Kroměříže.

Třetí připravovaná vesnička v Brně už vyrůst nestihla, když koncem roku 1974 převzal nucenou správu nad majetkem Sdružení stát, byly zde vybudované pouze inženýrské sítě.

Život ve vesničkách se ale našťestí nezastavil, jen pokračoval pod státní hlavičkou až do začátku 90. let. Ale o tom už více v některém z příštích čísel.

SAMSUNG PRO SOS DĚTSKÉ VESNIČKY

V rámci naší strategie společenské odpovědnosti pomáháme dětem a mladým lidem na cestě za jejich sny. Vytváříme pro ně příležitosti k tomu, aby dosáhli svých cílů a stali se úspěšnými a cílevědomými občany. Podporujeme mladé lidi ze znevýhodněného prostředí na cestě za objevením jejich vysněné kariéry. Ne všichni to máme tak jednoduché, jak by se mohlo zdát, ale důležitá je snaha a motivace vzít osud do svých rukou. Tam, kde chybí materiální, finanční ale zejména i psychická podpora, tam pomáháme a dáváme šanci na lepší zítřky.

Více o našich projektech:

www.samsungcorporatetcitizenship.cz

Samsung Electronics Czech
and Slovak, s.r.o.

SAMSUNG

HLAVNÍ PARTNEŘI

V ROCE 2018 NAŠI ČINNOST PODPĚRILY TYTO INSTITUCE

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Zábřeh, Šumperk, Karlovarský kraj, Hlavní město Praha, Karlovy Vary, Bystřice pod Hostýnem, Prostějov, Jihomoravský kraj, Brno, Nejdek, Aš, Přerov, městská část Praha 1, Mohelnice, Ivančice, SHM – Salesiánské hnutí mládeže, Nadační fond J&T